

Politika ekmeğ kavgasıdır

SÖMÜRÜCÜYE

YUMRUK

ONBEŞ GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

«Kafirlerin iktidarı bile, eğer adil ise, sürebilir. Ama müminlerin iktidarı, eğer adaletsiz ise, mutlaka yok olur.»

H. Muhammet

T. i. P. 3. Büyük Kurultayı

1962 şubatında 12 sendikacı tarafından kurulan ve bugün yüzbinlerce emekçinin temsilcisi duru-

muna gelen TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'nin üçüncü büyük kurultayı 9-12 Kasım tarihleri arasında An-

kara'da toplanmıştır. Kongre başkanlığını Çetin Altan yapmış ve kongreye Türkiye'nin dört bir ya-

nından gelen 250 ye yakın delege katılmıştır. 94 sayfalık faaliyet raporunun okunmasından sonra delegelerin dörtte biri söz almış ve genel yönetim kurulunu eleştirmişlerdir.

Daha sonra parti içinde beliren anlaşmazlığın görüşülmesine geçilmiştir. Anlaşmazlığın görüşülmesi sadece partililer arasında değil, parti dışı çevrelerde de büyük ilgi görmüştür.

Yapılan seçimler sonunda genel yönetim kuruluna 21 tane işçi kes-

minden, 20 tanede işçi olmayan kesimden üye seçilmiştir. Genel başkanlığa da tekrar MEHMET ALI AYBAR seçilmiştir.

Ancak mevcut anlaşmazlık bu kongrede çözülememiş ve yeniden olağanüstü kongre toplanması için faaliyete geçilmiştir. Umulurki bu kongrede anlaşmazlıklar çözülür ve yüzbinlerce emekçinin umut bağladığı Türkiye İşçi Partisi eskisinden daha güçlü olarak SOSYALİST TÜRKİYE'yi kurma mücadelesine devam eder.

EL ELE...

Ereğli köylerinde işçiler, köylüler ve aydınlar el ele...

Parababaları iktidarının yarı-aç süründürdüğü bütün emekçiler gibi Ereğli köylüleri de harkıyor : GAYRİ YETTİ ARTIK SÖMÜRÜLDÜ-MÜZ!.. (Bu honudaki yazımız 4. sayfamızda.)

Yavuz Ünal'ın Konuşması

II. Yönetim Kurulu üyemiz İşçi Yavuz Ünal, Büyük Kongrede özetle şu konuşmayı yapmıştır:

Konuştuğumuz dille de halkın dışında kalıyoruz. İşçinin gücünden, öncülü-

ğü diyoruz ama kongremizden de belli ki işçinin gücünden, desteğinden, varlığından yoksunuz. Partimizi 12 sendikacı kurmuştur diyoruz. Niçin kurdukları bilinmemekte-

dir. Başlangıçta kurucuların seçtiği bir sendikacı genel başkan, sonradan Y.T.P. den milletvekili aday olmuştu. Bunlar sendikalarında olduğu gibi partide de işçi adına fetva vermektedirler. Oysa bu arkadaşlarımızın işçilikle uzaktan yakından hiç bir ilgileri yoktur. Bu arkadaşlarımız aldıkları otomobilleriyle, evleriyle övünürler. Aldıkları bol maaş, ödenek, yolluk ve tazminatlarla zaten işsınıfından ayrılmışlardır. İşçi olmak özelliğine kaybetmişler, bilinçleriyle olduğu kadar vucutlarıyla de işçiyi ve işçiliği unuttular. Yerlerinden gitmemek için çeşitli kongre oyunları yaparlar ve her seçimde başta kalmamın yolunu bulurlar.....

TİP Bartın Teşkilâtı kuruldu

28-8.1968 günü Türkiye İşçi Partisini Bartın ilçesinde gerçek sahipleri olan köylüler tarafından kurulmuştur. Yönetim görev alan bu emekçilerin hepsi maden işçiliği yapmış köylü kardeşlerimizdir.

Kuruluşuyla beraber yüzlerce köylünün üye olduğu Türkiye İşçi Partisinin kuruluşu köylülerimiz tarafından sevinçle karşılanmıştır.

Yönetimde görev alan emekçi kardeşlerimiz şunlardır,

Başkan: H. S. Yener

Muhasip: Pecep Burgu-Çiftçi

Sekreter: Mahir Aydemir-Çiftçi

Kurul Üyesi: İbrahim Akbaş-Çiftçi

Armutçuk kapıkullarının bozgunu

« Sömürücüye Yumruk'un » 14. sayısı Armutçuk'ta emekçi kardeşlerimize dağıtılırken, bir takım kapıkulları, gazetemizi dağıtan arkadaşlarımızı jandarma karakoluna ihbar (!) etmişlerdir. Bunun üzerine emekçi kardeşlerimizin gazetesi olan « Sömürücüye Yumruk'u » dağıtan arkadaşlarımız iki saat nezarete tutulmuşlardır. Bu anayasa dışı olaydan kısa bir süre sonra, ne idüğü belirsiz bir kapıkulu, sinemada, maden işçilerine hitaben, « gazetenin komünistler tarafından dağıtıldığı » nı söylemiştir. Ne yazık ki, emek düşmanı bu kapıkulunun kimliği tam olarak öğrenilememiştir.

Armutçuk'ta « Sömürücüye Yumruk'un » 15. sayısı dağıtılırken de buna benzer bir olay meydana gelmiş; gazetemizi dağıtan dava arkadaşlarımız yine ne idüğü belirsiz bir kişinin ihbarı (!) ile karakola davet edilmişlerdir. Şu var ki ortada ihbar gerektiren kanun dışı bir durum olmadığı için arkadaşlarımız serbest bırakılmış, « Sömürücüye Yumruk » işçi kardeşlerimize dağıtılmıştır. Ve bundan sonra da dağıtmaya devam edilecektir.

Gazetemizin işçi kardeşlerimiz tarafından okunmasını istemiyen kapıkullarının hangi amaca hizmet ettikleri açıktır.

« Sömürücüye Yumruk » mensupları emekçi haklarını savunmak için kendilerini bu davaya adanmış kimselerdir. Ve hiçbir şeyden yılmadıkları gibi kanunlara da kapıkullarından çok daha saygılıdır.

Bu, böylece bilinsin.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

GER—ÇEK

Sömüren ve Sömürülen Sınıflar

Yazan : Hüsamettin GÜVEN

Çağımızda gördüğümüz insanlar arasında her kes kendisine göre bir yol tutmuştur. Kapitalist yani Zengin adamları sülük gibi, işçiyi köylüyü sömürür ve sömürü düzeninde servetler elde ederler. Ve bu serveti gene fakir fukaraya sömürme aracı olarak kullanırlar.

Bunun karşısında ise sömürülen sınıf vardır. Bu sınıf işçi, köylü ve emeği ile geçinen halkımızdır. Bugün dünyada ve Türkiyemizde bu sınıfların kavgası vardır. Bu kavga Türkiyemizde örgütlü olarak yeni isede, dünyada çok eski tarihlere dayanır.

Kapitalist denen zengin sınıf, sömürmeyi devam ettirmek için Sendikalar politikasının üstündedir diye sendikalar içinde kendi paralelinde adamlar bulur. Ve bunları besler.

Örneğin, Türk-İş Konfederasyonu ile ona bağlı sendikaları gösterebiliriz. Hele Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticileri tamamen kapitalist denen Zengin sınıfın adamları olup işçi sınıfına ihanet içinde oldukları.

Şubat olayları sonucu işinden atılan yüzlerce işçi varken, halk üricilere bulus çakan bir sendikacının varlığı kimlere usaklık ettiklerinin en bartz delilidir.

Aklarında 200-220 bin liralık arabalarıyla Ankar-Zonguldak arasında mekik dokuyan bu adamlardan kendi sınıflarına hayır gelmeyeceği tabiidir. Yüksek maaşlar, harcırahlar, hakkı huzur paraları onları bizden ayıran nedenlerdir.

İşçimizin yokluğu, halkımızın sefaleti, işsizlerin sokakbaşlarındaki acıklı durumları onları alakadar etmez. Onlar için tıbbi ağa babaları kapitalist zengin sınıf gibi, anada para. Bababa para. Millette Vatanda paradır.

Şu halde işçi olarak ne yapmamız lazımdır? Her şeyi sınıf açısından değerlendireceğiz. Biz işçi ve köylü olarak kendi davamıza sahip çıkacağız. Bizim sırtımızdan milyonalrı vuran Kapitalistlerin iktidarına son vereceğiz. Anayasanın işçiyi köylüye, tüm emekçi halka, vermiş olduğu hakla Türkiye İşçi Partisine gireceğiz ve oy vereceğiz.

Türk işçisinin-Köylüsünün söz ve karar sahibi olacağı Türk SOSYALİZMİNİ kuracağız. Sınıf açısından değerlendireceğimiz gerçek hürriyetin tadını tadacağız. Zengin sınıfların anladığı sömürü ve söyğün hürriyetine ve onların hakimiyetine son vereceğiz.

Unutmayalım. Sınıfımızı iyi bilelim. Biz sömüren değil sömürülen sınıfı. Emek çımsın hürriyetini kapitalist denen iğrenç yaratıkların iki düdağından kurtaracağız. Hele kapitalistlere curnacılık (ispiyonculuk) yapan Sendikacıları kendi sınıfımızdan olmaları hesabıyla ayı terbiye eder gibi terbiye edeceğiz.

Kurtuluşumuz bu yoldadır. Buna lazım olan o büyük güç biz işçilerde, köylülerde vardır.

(Not: Şubat olaylarından kastımız)
(Şubat 968 de vuku bulan büyük işçi)
(Boykotudur. Bazıları buna kanunsuz)
(grev demekle isede, bu hareket bir)
(GREV değil boykot hadisesidir.)

Bozuk düzenin, kokuşmuş, şartlanmış, sömürücü kafaları gibi düşünürsek, aldandık ve de horlanılmış olma halimiz devam eder.

Halbuki biz emekçiler daha iyi yaşama şartlarına (En az bugünkü en iyi yaşama şartı kadar) laikiz. Bunu da kendi politik iktidarımızla başaracağız.

RAMAZAN ve PAHALILIK

Adalet Partinin büyükleri her ağzını açtığı zaman Allah çok şükür, Allahın yardımıyla Peygamberimiz efendimiz diye söze başlıyorlar. Fukara halk bunları esastan bir dindar sanıyor. Din yoluyla halkı kandırıyorlar ramazan ayında durup dururken pirincin kilosu üç buçuk liradan bir de baktık ki bakkal ve toptancılar da etiket değiştirip dört buçuk lira yaptılar. Ne soran oldu nede itiraz eden. Kim kime karşı itiraz eder? Pirinci satan zengin, belediye meclisinde zenginler, millet meclisi de senatörler zenginler olunca kim bunları denetler?

Köylü dayı tarlayı ekti, pirinci yetiştirdi, zahmeti çekti, mahsulünü ucuz ucuz elinden aldılar. Şehirlerde anbarlara doldurduktan sonra pahalıya şehirdeki fukara halka sa-

tıyorlar. Hiç bir emek de çekmeden dalaveradan milyonları kazanıyorlar. Seneler senesi bu vurguncuların dalaverası aynıdır. Bankalar zengin müteahhitlere üç milyon, beş milyon kredi veriyorlar. Çimento fabrikalarında yedi buçuk liradan çuvalını alarak tüketim yerlerinde fukara halka yüzde yüz kârla 14'15 liraya satıyorlar. Hiç zahmet çekmeden milyonları vuruyorlar. Sen nasıl zengin oldun? soruluncada: sen de çalış. sede kazan" diye bize yutturuyorlar. Bir de köylü işçi yani emekçiler millet meclisinde, Belediye Meclisinde, Şehir Meclisinde bütün meclislerde çoğunluk bizde olsa o zaman kimin çok çalıştığı anlaşılacaktır Zaten kortukları ondandarı Emekçiler meclislerde çoğunluğu aldığı günden itibaren dalavera sökmeyeceği, karaborsa yapıla-

mıyacağı, köylünün ürettiği ürünü buğdayı tütünü ucuz alıp, pahlıya satmayacakları ve yabancı kumpanyalarla işbirliği yapıp madenleri, tüm yeraltı kaynaklarını bölüşüp har vurup harman sa vurmayacaklarına, işçilerin emeklerini sömürmeyeceklerini bildikleri için Türkiye İşçi Partisine söylemedik küfür iftira, çamur kalmıyor. İşçi Partisi denince zenginlerin ağzından salyalar akmaya başlar. Ne yapıyorsun, o partiye gitmeyinde hangi partiye gidersen gidin" işte zenginlerin dalaveraları budur Onlar isterki dama kendi partileri iktidarda kalsın karaborsacılık yapsınlar köylünün malını ucuz alınıp pahalıya satılmasını işçilerin emeğine göre yövmiye vermelerini düşünüyorlar. Bütün dalaveraları bu dur emekçi kardeşlerin

1887 - 1932

Kömür Ocaklarında 45 Yıl

« ETEM ÇAVUŞ'un HATIRALARI » (YEMELEK)

— 1 —

EMEKÇİ ARKADAŞIM : içindeki çalışma şartlarını, senden daha iyi bilen; bulunmayan, Zonguldak Kömür ocakları 120 yıldan beri işletilmektedir.

Havzanın ilk defa işletmeğe açıldığı tarih 1848 dir. Ve bu tarihten bugüne kadar, Kömür ocaklarında çalışan tüm emekçi arkadaşlarımızın Emekleri daima SÖMÜRÜLMÜŞTÜR.

Padişah Abdülmecid'in bir fermanı ile, 1848 yılında işletmeğe başlayan, (Hazine-i Hassanın, yani Padişahın özel hazinesinin mülkü olarak Kömür madenlerimize ilk defa padişahın ve zenginlerin (Sermayedarları) el atmıştır. Ve KÖMÜR KUNPANYASJ adı altında çalışan İngiliz zenginleri o tarih-

lerde civar köylerden topladıkları Köylü arkadaşlarımızı en kötü şartlarla ocaklara sürmüşler döverek söverek çalıştırmışlardır. Üstelik yövmiye yerine, amerikan bezi başma ve kalay

Daha sonra, madenlerin işletme hakkı 1865 yılında Osmanlı İmparatorluğu" Bahriye Nezaretine geçmiştir.

"Bahriye Nezaretinde aynı İngiliz ve yerli sermayedarları gibi Kömür ocaklarındaki emekçileri alabildiğine ezmiş, AN-GARYA İşlemeye mecbur tutmuştur." İş Mükellefiyeti" denilen bu usulle işçiyi 50 seneye yakın bir zaman bedava çalıştırmıştır.

O tarihlerde, meden nazırı (devrin maden bakanı) olan Dilâver Paşa, Zonguldak Kömür

havzasında gelmiş ve angarye usulüne dayanan 100 maddelik bir çalışma tüzüğü hazırlamıştır. Bu tüzüğe göre, Zonguldak köylüsü, 13 yaşından 50 yaşına kadar, 12 gün tarlasında, 12 gün madenlerde çalışması kararlaştırılmıştır. Ne varki, madenlerde çalışan köylü işçilere bir ücret ödenmeyecek, vergi borçlarına sayılacaktır Tüzüğün diğer maddeleri zenginlere diye baraka yapılması maden bölgelerinde hekim bulundurulması gibi hükümlerde vardır.

Madenler Sendikaları Fransız ve İtalyan zenginleri ile yerli zenginler tarafından ele geçirilmiş ve Zonguldak Kömür havzamız adeta işçi öğüten sermayedar (Devamı 3. Sayfada)

Kömür ocaklarında

(Baştarafı 2. Sayfada)
makinası haline gelmiştir.
Havza, 1940 yılında
"DEVLET" tarafından
satın alınmıştır.

Havzanın devletleştirilmesinden sonra da, bu güne kadar Kömür İşçisinin emeğinin sömürülmesi ufak-tefek değişikliklerle devam etmiştir. Çünkü; İşçi ve köylüler iktidara gelmemiştir. Çünkü, bu devletçilik, emekten yana plânla devletçilik olarak yürütülmemiş. Zümreci, zümreci olduğu kadar yıkıcı, dracı bir devletçilik olmuştur.

Ereğli köylüleri kan ağlıyor

Baştarafı 4. sayfada
Emirhanlar'dan Nazım
Erol tüm Ereğli emekçisi
adına sözü bağlıyor :

— O şiş göbekli at
partisinin, ok partisinin
ne olduğunu öğrendik, di-
yor. Gayri yetti artık. Bi-
ze fayda gelirse yalız
bizden gelir, bizim parti-
mizden; TIP'den gelir..
diyor.

Hep beraber onaylıyor-
lar :

— Emekçiye emekçiden
başka fayda yok.

— Onlardan fayda yok.

— Yok.

Ardımızda bir yığın o-
zilmiş, horlanmış, aç bı-
rakılmış emekçi bırakarak
ayrılıyor. Ama üzüntü-
lü değiliz. Onlar davala-
rının bilincindedir çünkü.
Onlar kapitalist düzenden
kendilerine hayır gelmiye-
ceğini biliyorlar çünkü...

SAHİBİ :

Hüsamettin GÜVEN

SORUMLU MÜDÜR :
Ahmet Hamdi DİNLER

— 10 ARALIK 1968 —
Sayı : 16 25 Kuruş

Yıllık Abone Fiyatı 6 TL.

Dizildiği ve Basıldığı Yer

INKILAP MATBAASI

Tel. : 1839 Zonguldak

Bu en basit anla-
mıyla şu demektir ki
adamı olan, para yedi-
ren işe alınmış, olma-
yan işten çıkarılmış,
halkın emeği, vergisi
ile biriken sermaye PA-
RA ihale oyunları ile
çarcur edilmiş, dışarı
zenginlere geçmiştir.
Ve halende bu günkü
iktidar bu planla çalış-
maktadır.

Gelecek sayıdan iti-
baren ikinci sayfamızda
okumaya başlayacağımız
"HATIRALAR Zongul-
dek Kömür ocaklarına
1887 'yılında on dört
yaşında bir çocukken
gelen ve devamlı olarak
1932 yılına kadar çalış-
an ETEM ÇAVUŞ'un
hatıralarıdır.

Etem Çavuş Devrek
'in Çomaklar köyünden
olup geçenlerde kaybet-
tiğimiz Karadon bölgesi
Başmadencilerinden Mü-
herrem YEMELEK'in ba-
basıdır.

Etem çavuş, hatıra-
larını kendisi gibi topra-

ğa karışmış Ahmet NA-
İM'e 1937 yılında an-
latmıştır.

Ahmet Naim, Etem
Çavuş'un hatıralarını o
tarıhte önce bir İstan-
bul gazetesinde, sonrada
kitap şeklinde yayınlamış-
tır. Kitap hemen tü-
kenmiştir.

Bu gün, Etem Çavu-
'un Hatıralarını, sadece
emekçilerin olan "SÖ-
MÜRÜCÜYE YUMRUK
gazesinde yayınlarken
yerli ve yabancı serma-
yedarların insanlık dışı
baskılarına göğüs geren
ve tıpkı bugünün İşçisi
gibi uyutma ve güler-
yüz metotları altında
horlanan, emeğinin ürü-
nüne yabancılaştırılan
tüm toprağa karışmış
emekçiler ile yazar Ah-
met Naim'in hatıraları
önünde, geleceğin Sos-
yalist Türkiye'sine güven-
nimizle, saygı ile eğili-
yoruz.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK
Devamı Var

DOĞUM MÜTEHASSISINIZ KONUŞUYOR

Müth. Dr. Haldun ÇERÇEL

Değerli anneler ve an-
ne olmaya namzet hanım
kardeşlerimiz, bu yazı se-
risini sizler için hazırladık.

Aile hayatında çok de-
fa mes'ur bir hadise olan
doğum, bezon zilye üm-
tulmaz acılara parçalan
bir felâket rüzgarı gibi
gelip geçer.

Biz burada gebelik ve
doğum hakkında lüzum-
lu temel bilgileri verecek,
mecbur kaldığı zaman
bilgili bir doğum yardı-
mının evde ne şekilde ya-
pılacağını, lohusaya nasıl
bakılacağını anlatacağız.

Hangi hallerde de za-
man kaybetmeden muhtla-
ka bir sağlık müessesesine
başvurulması gerektiğine
işaret edeceğiz. Böylece
gebelik ve doğumun em-
niyet ve sağlık içinde geç-
mesi için sizlere yardımcı
olmağa çalışacağız.

Herkesin bildiği gibi
normal bir gebelik süresi
dokuz ay on gündür. Bu
hesap son defa görülen â-
det'e göredir. Böylece her
kadın (Son âdet tarihine
dikkat ettiği takdirde) doğ-
um yapacağı günü ken-
disi hesap edebilir. Bu gün-

nu bilmenin ve hazırlıklı
bulunmanın faydası var-
dır. Biz hekimler, muaye-
neye gelen gebelere tahmi-
nen ne zaman doğum ya-
pacaklarını söylerken, şöy-
le basit bir hesap yaparız:
Son defa görülen âdet ka-
çınıcı ayda ise bundan 3
çıkartır, ayın kaçın-
cı günü ise, bu rakamada
7 ilâve eder, doğum gün-
ünü buluruz. Bir misalle
izah edelim : Diyelim ki
son âdet Kasım ayının 20
si olsun, Kasım 11 ci ay-
dır, 3 çıkaralım 8 ci ay,
yani Ağustos'u buluruz; a-
yın 20 sinde 7 ilâve eder-
sek 27 olur, yani Kasımın
20 sinde son defa âdet gö-
rülen kadın Ağustos'un
27 sine doğum yapacak
demektir. Ancak, baştan
söylediğimiz gibi, bu tah-
minidir. Hiçbir doktor doğ-
um gününü önceden ka-
tiyetle söyleyemez. Aslan-
da doğumlar her zaman
9 ay 10 gün de değildir.
Bir iki hafta evvel veya
sonra olması normal sayı-
lır.

Doğumun başladığının
nasıl anlaşılacağını ve ne-
şekilde cereyan edeceğini
ilerde anlatacağız.

HUKUK KÖŞESİ I

İş Kazaları

Sabri ERYILMAZ
Avukat

Hemşerim,

Kazaya uğrayan bir işçinin kendisine, ölümü halin-
de geride kalan hak sahiplerine Sosyal Sigortalar Ku-
rumu tarafından aşağıdaki yardımlar yapılır :

1 — Geçici iş göremezlik süresince ödenek (İstira-
hat parası) :

Bunun için önce sigortalı işçinin günlük kazancı
hesaplanır. Bu hesap şöyle yapılır. İş kazasının olduğu
tarihten önceki üç ay içinde işçinin bütün kazancı
toplanır. Bu kazanç çalıştığı gün sayısına bölünür ve
böylece işçinin günlük kazancı bulunmuş olur.

A) İş kazası halinde verilecek geçici iş göremezlik
ödenegi (istirahat parası) işçinin günlük kazancının
yarısıdır. Eğer kazalı işçinin geçindirmekle yükümlü
olduğu kimsesi varsa (yani karısı, 18 yaşından küçük
çocukları veya bakmakla yükümlü olduğu ana babası
varsa) geçici iş göremezlik ödenegi günlük kazancın
üçte ikisi üzerinden hesaplanır.

Bu hesap ayakta tedavi gören yani istirahatli olan
işçiler içindir.

B) Sağlık müesseselerine yatırılmak (yani hasta-
hanede yatmak) suretiyle tedavi ettirilen işçiye günlük
kazancın üçte biri verilir. Bu yoldan tedavi ettirilen
işçinin geçindirmekle yükümlü olduğu kimsesi varsa
bu ödenek sigortalı işçinin günlük kazancının yarısına
çıkartılır.

Geçici iş göremezlik ödenekleri haftalık olarak
ve işlendikten sonra verilir.

C) İş kazası soruşturulması sırasında Nüfettiş iş-
çinin kazalanmasında kasıt veya suç sayılır bir hare-
ketini tesbit ederse bu işçiye geçici iş göremezlik öde-
neği verilmez.

Müfettişlikce bağışlanmaz kusuru tesbit edilen iş-
çiyede kusuru derecesinde (yarıya kadar) eksiltme ya-
pılarak istirahat parası ödenir.

Sürekli iş göremezlik hallerinde gelir maluliyet aylığı

Gecirdiği İş kazası sebebiyle gördüğü tedavi sonu-
cu şifa bulmıyan işçi sigorta heyetince muayeneye
tabi tutulur. Düzenlenecek rapor, Ankara ve Sigorta
Genel Müdürlüğüne gönderilir. Genel Müdürlükte ma-
luliyet derecesi ve gelir miktarı (yani üç aylık maaş)
tespit edilir.

Bağlanacak gelirin hesabı şöyle yapılır: Önce iş-
çinin bir yıllık kazancı bulunur. Sonra bunun %60 -
hesaplanır. Sonrada bunun maluliyet derecesindeki
miktarı bulunur.

Kazalı ve maluliyetli işçi başka birinin sürekli
bakımına muhtaç ise bu gelir yarısı kadar artırılır.

III. Alet Verilmesi (araba vs.) :

Uzurlarında kayıpları olan sigortalı işçilere araç
ve gereç sağlanır ve bunlar onarılır icap ederse yeni-
lenir.

iv. başka hastahane ve yurt dışında tedavi :

Mahallinde tedavi edilemeyenler icap ederse yurt
içinde başka hastahanelere sevk edilir. Yurt içinde bi-
le tedavisi mümkün görülemiyenler ise yurt dışına
gönderilir. Ve icabında yanlarında gidecek yakınları-
rında bütün masrafları sigorta kurumu tarafından
ödenir.

v. cenaze masrafı

İş kazasında ölen işçinin mirasçılara 300TL. ce-
naze masrafı verilir.

vi. hak sahiplerine gelir :

İş kazasında ölen işçinin hak sahiplerine sigorta
kurumu tarafından maaş bağlanır. Böylece bunlar
hem ölüm sigortasından hem de kaza sigortasında ya-
ni iki yerden maaş alırlar.

Bu maaş ölenin karısına ve çocuklarına bağlanır.
Ölenin karısı ve çocukları yoksa veyâ karısı ve bir
çocugu varsa, ana babasına da maaş bağlanır.

(Yazıcılar köyünden. Ayağı «sızıdan» kangren olmuş, keşmişler. Sadakayla geçiniyor. Oyunu AP'ye vermiş.)

[Ereğli Demir-Çelik Fabrikasının yanına bir fabrika daha kuracağız.]

[Süleyman beyin mahalli seçimler öncesi Ereğli'de yaptığı konuşmadan]

Ereğli köylüleri kan ağlıyor!..

Ropörtaj : TIP Ereğli İlçe Örgütü

Amerikan ortaklığı ile asıl maliyetinden dört misli fazla paraya kurulan Demir-Çelik Fabrikalarına bir kurşun çalımı mesafedeki" Subaşı Pazarı "ndayız... Subaşı Pazarı merkez ilçeye bağlı on köyü içine alıyor, Köylü arkadaşlar ürettikleri malları ve yoksulluk yüzünden ister istemez elden çıkarmaya karar verdikleri hayvanlarını bu pazarda satıyorlar... Subaşı Pazarına ilk vardığımızda kalabalığı görünce hareketli bir pazar sandık. Meğer aldanmışız. Aşağı yukarı biriki dolanıp parti temsilcisi bir arkadaşın kahvesindeki peykeye tüneyince köylü ve işçi dostlar etrafımızı kuşattı-verdiler. Yärenliğe başladık :

" - Toprağın verimli nasıl Mustafa dayı ? ,'

Mustafa Batmaz 60'ın üstünde, yüzü yılların acısı ile buruş buruş, kavruk bir emekçi, Konuşurken gözleri çelik parçası gibi sertleşiyor, bıyıkları kıpır kıpır oynamada..

" - Toprağın verimini mi var ki.. Bire bir, bilemedin bire birbucuk veriyor.. Topraktan aldığımız ancak tohumluğa yetiyor Eğer eccük geriye kalırsa onu da hayvanlar yiyor... Cıvarda otlak yok. Hayvanlar kuru yemle beslemek zoru var.Hayvanı eti sütü için kimse beslemez burada, Elimizde ancak toprağı sürece kadar hayvan var. Yem olmayınca hayvan da olmuyor

" - Pekiy nasıl geçiniyorsunuz Mustafa Dayı ? Ne yiyip ne içiyorsunuz?.

Mustafa Batmaz'ın bıyıkları kıpır kıpır oynamada...

Ereğli köylülerinin ekime elverişli toprağı çok az. Arazi meyilli ve çoğu yerleri ormanlarla kaplı, yada çorak, Her aile ortalama on veya onbeş kişi. Topraktan alınan mısır ve buğday toğumluk için ayrılıyor, geriye kalan hayvanlara yediriliyor. Her aileden bir kişi kömür ocaklarında işçi olarak çalışıyor. Münavebeli bir işçinin ortalama kazancı ayda 500-600 lira. İşçi bir ay çalışıyor, biray çalışmıyor... Böylece bir işçinin kazancı ayda 250-300 lira geliyor. Toprak birşey vermediği için on kişilik bir ailenin bu 250 lira bir ay geçinmesi mecburiyeti var. Ereğli köylüsü, ana gıda maddesi olan mısır ve buğday ununu parayla satın alıyor.. Bir çuval un 100 lira On kişilik bir aile bir ayda 2 çuval un yiyor... Bu hesaba göre kömür ocaklarından gelen ayda ortalama 250 liranın 200 lirası 'una gidiyor, geriye kalan 50 lira on kişilik bir ailenin bir aylık zaruri ihtiyaçlarının karşılığı..

Köylerde et,süt,yumurta,peynir,fasulye,prince,şeker yenilmiyor. Bu ana gıda maddelerini temin edecek maddemiz yok. Ereğli köylüsü düpedüz açlık çekiyor.

Köylünün yediği buğday ve mısır unu ile ot yemeği, tarhana, bulgur. Hemen bütün köylerde çiçek yağı kullanılıyor. Mustafa Dayı bunları anlatırken yarım saat ötede parababaları takımının levrekli, kuzu dolmalı, rakıtlı âlemleri takılıyor aklımıza. Hep beraber öfkeleniyoruz.

Mustafa Batmaz :

— Maden olmasa biz aciziz diyor.

Bir ses :

— Açız ki ne aç.. diye ekliyor.

Bir ses :

— Maden doyururumu ki? diye bağıyor. Et yok süt yok, fasulya yok yumurta yok, şeker yok, yok oğlu yok!..

Bir maden işçisi, başındaki miğferi kaldırıp masanın üstüne vuruyor:

"— On baş nüfus bi

(Münavebeli işçi ocakta çalışmadığı zamanlar boş geziyor. Alan olursa nal satıyor, ayva satıyor..)

(Amerikan Morrison Firmasının eski temsilcisi. Milyoner. Başbakan ve AP Genel Başkanı. Asım Dayının oyunu almış da ne yapmış?)

kazmanın ucunda..diyor. Bir kazmanın ucuna binmiş.. Herhangi bir hükümet çıkıp da bu fakir fukara burada acından gebermede. Şunlara yardım edelim demiyor!..

Amerikan Morrison firmasının eski temsilcisi Süleyman Demirel'in Ereğlide söylediği nutuk geliyor aklımıza.. Kıymalı pide ile seçme çileği gövdeye indirip de: "Demir Çelik Fabrikasının yanına bir fabrika daha yapacağız" demesi geliyor aklımıza Hep beraber öfkeleniyoruz.

Subaşı pazarında satılığa eşek dışında pek birşey çıkarılmıyor. Bir sepetin içindeki üç - beş ayvanın yanında beş-altı bebe beklemeye. Yarım küfe kestanein yanında dört kadan dinelmede. Bebelere yalınayak ve yüzleri yara içinde. Soğuktan morarmış ellerini koltuk altlarına sokmuş, titreyiyorlar. Kadınlar da öyle.. Cıvarda sefalet, açlık birer soyut kavram olmaktan çıkarak elle tutulur nesne haline gelmiş.

"Herkes niçin eşeğini satılığa çıkarıyor?."

Bir ses :

— Kessen yenilmez, beslesen yem yok. Napacam ben eşeği? diyor.

Pazarın yanında Gülüş deresi var. Dere üstünde köprü yok. Kışın dere kabanınca karşıdan karşıya geçmek imkânsızlaşıyor. Bir hastalık veya zor doğum halinde sal kullanılı-

yor veya kendi haline terk ediliyor. Köylerde elektrik, içme suyu, sağlık teşkilâtı yok. Burası Doğunun Şemdinli bölgesi falan değil. Burası amerikan ortaklığı ile kurulan Demir-Çelik fabrikasına bir kurşun çalımı mesafedeki Subaşı Pazarı.. Dikkatle bakınca parababaları için tüten fabrikanın dumanmanları görülüyor. Şehir kesiminde göğe dikilen parababası yapıları seçiliyor. Orada kuzu dolması viski, levrek, şampanya. Burada aç, sağlıksız, elektriksiz, susuz ezilmiş insanlar..

SADAKAYLA GEÇİNİYOR.

OYUNU AP'ye VERMİŞ!

Yazıcılar köyündeyiz..

Kahvede emekçi dostlarda dertleşiyoruz. Öteden koltukaltı değneklerine dayanarak pırtılar içinde bir köylü geldi. Yağı erimmiş, eti erimmiş, neredeyse keşiği da erimmiş bir hâyal adam!. Asım Dayı bu. Ayağı sızılanmış. Doktora varamamış. Parası yok. Sızı artmış. Ayağı kangren olmuş, sevabına keşmişler. Sadakayla geçiniyor. Kapitalist düzenin paçavra gibi bir kıyıya attığı bir emekçi.. Oyunu AP'ye vermiş. «Şimdi dileniyorum» diyor.

Ereğli emekçilerinin acısı, çilesi süzle anlatılmaz. Oraya gidip görmek gerek. Onlarla halleşmek, dertleşmek gerek.

Devamı 3. sayfada